

Кіровоградська обласна бібліотека ім. Н. К. Крушельницької
Інв. №

Контрольний екземпляр

Молодий Комуніст

пролетарі всіх країн, єдніться!

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання XVII
№ 103 (2363)
СУБОТА
27
СЕРПНЯ
1977 РОКУ
Ціна 2 коп.
Газета виходить з 1939 року.

Мітинг відкриває перший секретар обкому партії М. М. Кобильчак.

Лунають урочисті звуки гімніе Радянського Союзу та Української РСР.

Учасники мітингу одностайно, з великим піднесенням обирають президію в складі Політбюро лєнінського Центрального Комітету партії на чолі з Генеральним секретарем ЦК КПРС, Головою Президії Верховної Ради СРСР товаришем Л. І. Брежнєвим.

Присутні стоячи зустрічають прапор ордена Леніна Кіровоградської області і пам'ятні прапори.

Голова облвиконкому Д. П. Максименко надає слово першому секретареві обкому Компартії України М. М. Кобильчаку.

На мітингу виступили перший секретар Світловодського міського партії В. М. Сідун, голова Олександрійського райвиконкому С. М. Малюк, комбайнер колгоспу імені Фрунзе Долинського району М. О. Ланкратов, бригадир екскаваторної бригади вуглерозрізу «Верболювський» виробничого об'єднання «Олександрівугілля» С. Т. Строганов, голова колгоспу «Зоря комунізму» Ногоархангельського району, Герой Соціалістичної Праці Л. Й. Шліфер, головний агроном колгоспу імені XX з'їзду КПРС Бобринецького району, Герой Соціалістичної Праці Л. М. Цимбал, бригадир тракторної бригади колгоспу «Победа» Маловисківського району, Герой Соціалістичної Праці Г. М. Катан, бригадир водіїв Кіровоградського виробничого об'єднання вантажного автотранспорту № 10661 В. К. Матвієнко.

Учасники мітингу з великим піднесенням прийняли вітальні листи Генеральному секретареві ЦК КПРС, Голові Президії Верховної Ради СРСР товаришеві Л. І. Брежнєву, ЦК Компартії України і Раді Міністрів УРСР.

ВЕЛИКЕ свято прийшло в ці дні на землю орденоносної Кіровоградщини. Свято хліборобської праці, свято трудової перемоги: достроково виконали річні соціалістичні зобов'язання по продажу хліба державі. В засіках Батьківщини 1365 тисяч тонн кіровоградського хліба! Такого успіху досягнуто вперше! І він є результатом здійснення аграрної політики партії, підсумком невтомної діяльності її Центрального Комітету, особисто Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша Леоніда Ілліча Брежнєва. Завдяки постійній увазі й допомозі з боку Центрального Комітету Компартії України, уряду республіки хлібороби гіталовського краю натхненно працюючи внесли свій гідний вклад у зміцнення економіки країни.

Шлях до перемоги — то повсякденна турбота про раціональне використання кожного гектара землі, про всемірне підвищення продуктивності праці, то велика організаторська і масово-політична робота партійних, профспілкових і комсомольських організацій, радянських і господарських органів. Шлях до перемоги — то ударна праця колгоспників і робітників радгоспів — усіх, хто

ЖОВТНЕВИЙ ТРИМАЙМО КРОК!

25 СЕРПНЯ У БУДИНКУ ПОЛІТОСВІТИ ОБКОМУ ПАРТІЇ ВІДБУВСЯ МІТИНГ ПРЕДСТАВНИКІВ КОЛЕКТИВІВ ТРУДЯЩИХ З НАГОДИ ПРИВІТАНЬ ГЕНЕРАЛЬНОГО СЕКРЕТАРЯ ЦК КПРС, ГОЛОВИ ПРЕЗІДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР ТОВАРИША Л. І. БРЕЖНЄВА, ЦК КОМПАРТІЇ УКРАЇНИ І УРЯДУ РЕСПУБЛІКИ У ЗВ'ЯЗКУ З ВИКОНАННЯМ ОБЛАСНОЮ СОЦІАЛІСТИЧНИХ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ ПО ПРОДАЖУ ХЛІБА ДЕРЖАВІ.

НА ФОТО: УРОЧИСТЕ ВІДКРИТТЯ МІТИНГУ.

ФОТО В. КОВПАКА.

вирощував і брав участь у збиранні врожаю.

У рік 60-річчя Великого Жовтня запам'яталось особливе прагнення хліборобів Кіровоградщини порадувати Батьківщину найкращим коропаєм. І, наслідуючи патріотичний почин хліборобів Кубані, — ініціаторів змагання за одержання в ювілейному році найвищих врожаїв усіх сільськогосподарських

культур — в переважній більшості районів і господарств добре підготувались до вирішальної битви за хліб. Під час живих партійних, комсомольських організацій, спираючись на досвід минулих років, чітко виконували свої плани роботи. За прикладом іпатівців було взято курс на групову роботу техніки. До складу 680 збирально-транспортних загонів увійшли досвідчені механізатори,

якій вистачило наполегливості, знань, волі до перемоги у боротьбі за хліб 1977-го року.

Так, перемога прийшла завдяки повсякденному трудовому героїзму жителів, завдяки веденню живих комплексними збиральними загонами, широко розгорнутому соціалістичному змагання механізаторів за досягнення найвищої продуктивності праці при високій якості робіт. Абсолютним чемпіоном, героєм живих-77 став комбайнер колгоспу імені Фрунзе Долинського району комуніст М. О. Ланкратов, котрий комбайном «Колос» зібрав урожай на площі 476 гектарів і намолотив 21,4 тисячі центнерів хліба.

Мабуть, найбільше запам'ятаються живий ювілейного року і тим, що молодь Кіровоградщини стала надійним помічником батьків. Пліч-о-пліч із старшими боролися за хліб понад сімнадцять тисяч юнаків і дівчат. Серед них — 1200 студентів, майже 4 тисячі молодих робітників промислових підприємств. Ця справжня армія молодих трударів чсла роботу на всіх ділянках живих. 125 комсомольсько-молодіжних збирально-транспортних загонів, 410 комбайнових, 250 жаткових екіпажів молоді шодня, щогодини наближали трудову перемогу на хлібному полі області. Майже 1300 комсомольців тракторами і автомобілями транспортували зерно на токи і елеватори. А на сторожі кожної зернини нового врожаю стояло 540 постів якості, 1120 штабів і постів «Комсомольського прожектора». І не забути ту напругу трудового суперництва юнаків і дівчат на приз обкому комсомолу та редакції газети «Молодий комуніст» «Золотий колос». У складних умовах живих учасники змагання продемонстрували високу майстерність і вміння. Червоним рядком увійде в літопис щогорічних живих трудовий подвиг молодих комбайнерів з колгоспу «Пеніе травня» Петрівського району Віктора Миколенка та Григорія Копобила. З ювілейним ужимком вагою 14600 центнерів їх привітав льотчик-космонавт СРСР Петро Климук.

Так, молодь Кіровоградщини, як і всі трудящі області, назавжди збереже у своїх серцях палку влчачість товаришеві Леоніду Іллічу Брежнєву, ЦК Компартії України, Раді Міністрів УРСР за високу оцінку праці трудящих і не пошкодує сил і вміння, щоб створити всі умови для забезпечення високого врожаю всіх сільськогосподарських культур у наступному році десятиріччя.

ЗАСПІВ ДРУЖБИ І БРАТЕРСТВА

НЕЩОДАВНО, ЯК УЖЕ ПОВІДОМЛЯЛА НАША ГАЗЕТА, БІЛЦІ БУДІВЕЛЬНИХ СТУДЕНТСЬКИХ ЗАГОНІВ ОБЛАСНОЇ УДАРНОЇ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ БУДОВИ «ПОМІЧКА» — ДОЛІНСЬКА» ПРИЙМАЛИ У СЕБЕ ГОСТЕЙ — СТУДЕНТІВ З НІМЕЦЬКОЇ ДЕМОКРАТИЧНОЇ РЕСПУБЛІКИ, МОЛОДІХ БУДІВЕЛЬНИКІВ ГАЗОПРОВОДУ ОРЕНБУРГ — ЗАХІДНИЙ КОРДОН СРСР.

НАШІ автобуси, переганяючи дощові хмари, везли у Тимашівку на гостинну новоукраїнську землю посланців «Траси дружби». Сороч німецьких юнаків і дівчат в дорозі не приховували хвилювання, готуючись до зустрічі зі своїми радянськими ровесниками.

Зразу ж, під шум моторів і плюскіт дощових краплин у вікно, зав'язалась розмова. Дорогою Василь Семченко, другий секретар Олександрів-

ського райкому комсомолу і наш вірний помічник, перекладач Олександра Гельман, знайомили німецьку молодь з історичними місцями Олександрівського району, розповідали про почесну працю трудівників ланів.

К.-Ганс Ешгафт, студент будівельного технікуму міста Котбус:

— Ми перебуваємо на українській землі більше чотирьох тижнів. За цей

НА ФОТО: НОВОУКРАЇНСЬКА ЗЕМЛЯ ВІТАЄ ГОСТЕЙ ХЛІБОМ-СІЛЛОМ.

ФОТО Г. ВРАДІА.

(Закінчення на 2 стор.)

ХЛІБ ЮВІЛЕЙНОГО

Перші серед перших

Щедрим колосом відповіло на турботу хліборобів Кіровоградщини поле ювілейного року. Виплекане дбайливими руками, воно сповна віддячило сільським трударям і за недоспані ночі, і за самовіддану працю, і за їхню безмежну любов до неї. Одним з перших рапортували Батьківщині про виконання своїх соціалістичних зобов'язань хлібороби Світловодського, Олександрійського та Долинського районів.

Поле назвало імена

Хлібну ниву господарств Світловодського району не порівняєш з іншими. Але треба було бачити, як боролися за кожен кілограм зерна ювілейного року молоді хлібороби. Це їхній ударний труд на жнивах наблизив успіх: світловодці першими доповіли про виконання... Справжнім відкриттям на нинішніх жнивах став комбайновий екіпаж братів Михайла та Івана Мельників. Хлопці вперше вивели «Нізу» в поле і... за-

воювали першість у районному змаганні серед молодих жнивників. Зобов'язавшись намолотити 4730 центнерів зерна, вони видали з бункера свого комбайна 5302 центнери. Можуть пишатися трудівники колгоспу імені Леніна своїми молодими земляками, які ще перед початком косовиці звернулися до юнаків і дівчат Світловодського району із закликом боротися за високопродуктивне використання техніки і робочого часу.

Молоді водії колгоспу імені Котовського привітали свого товариша Володимира Коруца, який своїм ГАЗ-51 перевіз 227 тонн зерна і став переможцем у змаганні. Не переоцінити значення роботи, проведеної в полі, на дорогах і токах 24-ма штабами і постами «Комсомольського прожектора», 10-ма постами якості. Тільки «пржектористи» провели під час жнив 50 рейдів.

А. ДІБРОВА,
перший секретар Світловодського міськкому комсомолу.

Разом з батьками

Щоразу, тримаючи свіжий номер «Молодого комунара», ми відразу переглядали список змагання жнивників області на приз «Золотий колос». І неодмінно знаходили в ньому ім'я нашого молодого комбайнера з колгоспу «Росія» Любомира Гайдука. В районі він став кращим серед молодих, видав з бункера «Колоса» 9660 центнерів хліба. Гадіємо і за Віктора Терещенка, який намолотив 6583 центнери зерна.

На полях Олександрійщини за врожай 1977 року боролися 18 комсомольсько-молодіжних комбайнових екіпажів, які разом з досвідченими хліборобами доповіли Батьківщині про виконання соціалістичних зобов'язань — здали в засіки держави 100 000 тонн хліба.

М. ШВИДАНЕНКО,
перший секретар Олександрійського райкому комсомолу.

Неважко зрозуміти радість комбайнера колгоспу імені Кірова Федора Бойка. Адже його ім'я — на першому місці у списку кращих молодих жнивників Долинського району. Федір намолотив 8222 центнери зерна своїм СК-4.

Розділяють з ним радість кращі водії Леонід Романов з райоб'єднання «Сільгосптехніка» і Василь Ткачук з аэотранспортного підприємства 10035. Леонід перевіз 1700 тонн хліба, а Василь — 980 тонн.

Прагнучи гідними дарунками ознаменувати рік 60-річчя Великого Жовтня, 1520 спілчан району ударно попрацювали на жнивах.

Короткі відпочинки заповнювали своїми виступами культурної, політичної інформатори, лектори. Особливо гаряче аплодували хлібороби самодіяльним митцям районного Будинку культури, колгоспів «Родина» та імені Шевченка.

М. УС,
другий секретар Долинського райкому комсомолу.

Ступені сходження

Підбито підсумки соціалістичного змагання серед майстрів машинного доіння на приз «Молодого комунара» «Першій молодій п'ятитисячній Кіровоградщини десятої п'ятиріччя» за 7 місяців.

У десятку перших, хто счолов трудове суперництво за стримання високих надобів, увійшли:

Галина БІЛОЗЕР з колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району, яка одержала від кожної закріпленої за нею корови по 3376 кілограмів молока.

Надія МАКСИМЕНКО з колгоспу «Перше травня»

Маловишківського району надоїла по 2958.

Ольга ШЕВЧЕНКО з колгоспу «Прогрес» Новомиргородського району — по 2841.

Людмила СОКИРСЬКА з колгоспу «Росія» Новоукраїнського району — по 2725.

Марія ТОЛУБ'ЯК з колгоспу «Родина» Долинського району — по 2683.

Валентина НОВАК з колгоспу «Перше травня» Маловишківського району — по 2654.

Валентина МАРКОВА з колгоспу «Родина» Долинського району — по 2660.

Тайса Ковтун з колгоспу імені Мічуріна Новоград-Кіївського району — по 2654.

Зоя ПЛАХОТНИК з колгоспу імені Мічуріна Новоград-Кіївського району — по 2642.

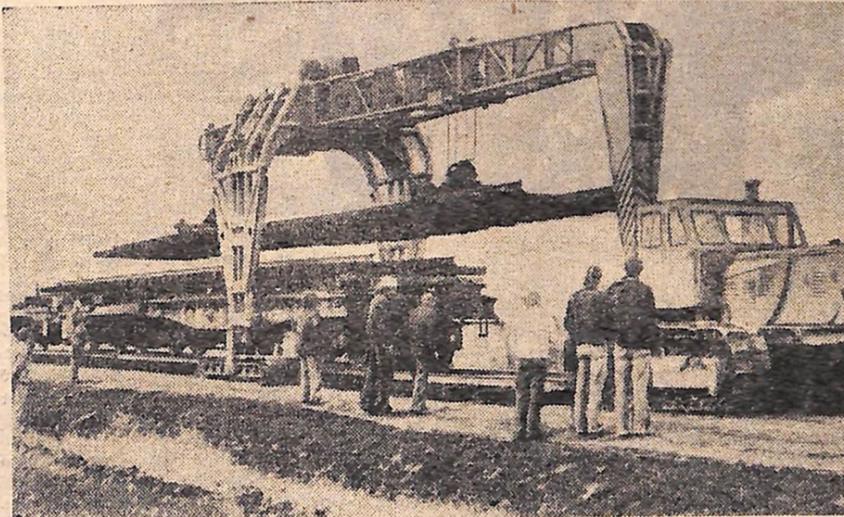
Надія ЛАПА з колгоспу «Дружба» Новоукраїнського району — по 2532.

ЗАСПІВ ДРУЖБИ І БРАТЕРСТВА

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

час познайомилися з обласним центром. Назавжди запам'ятаємо гостинність жителів Кіровоградщини, їх готовність прийти на допомогу. Хочеться висловити слова теплої подяки всім радянським людям, які нас оточують.

Слова «Траса дружби» не вимагають перекладу. Їх добре розуміють усі. Вони стали провідними словами нашого братерства, нашого спіробітництва. На дільниці будівництва газопроводу, розташованій на території Кіровоградської області, учасниками третього трудового семестру стали більше 120 студентів з НДР, членів Спілки вільної німецької молоді. Бойовий авангард молодого покоління — батьківщини Маркса і Енгельса, помічник і резерв Соціалістичної єдиної партії Німеччини, СВНМ бере активну участь у будівництві соціалізму на землі першої в світі німецької держави трудящих. Акції «Рішення IX з'їзду СЕПН — у життя», боротьба за економію сировини і матеріалів, змагання на честь 60-річчя Великого Жовтня та інші ініціативи СВНМ яскраво свідчать про широку трудову і політичну активність молоді НДР. Своїми знаннями, самовідданною працею відповідає німецька молодь партії на турботу про неї. Послідовникам Ернста Тельмана прийдатимуть кращі риси молоді соціалістичної епохи — пролетарський інтернаціоналізм, соціалістичний пат-

ріотизм, непорушна віра у перемогу комунізму. Цим живе німецька молодь на батьківщині, ці ідеали вона втілює сьогодні на будівництві «Траси дружби».

Вольфганг Пуррортат, студент економічного факультету університету імені Шіллера міста Єни: — Думаю, що левізою молоді соціалістичних країн можуть стати слова — «Праця і боротьба», сумлінна праця — для розквіту і непорушності могутнього табору соціалізму; боротьба за право бути щасливою юністю планети.

«Кляйне БМ» (так весело називали будову по дорозі) зустріч дорогих гостей квітами і піонерським салютом, почастивав українським корозавем і не зважаючи на вітер та дощ, поостягував

до них свої гостинні руки. На відкритій платформі мотозова було тіснувати, зате весело. Ми летіли по новій дзвінкій, наче натягнута струна, колії туди, де могутній шляхоукладавальний кран народжує нові метри залізниці. Степове море злива і справа штурмують потужні електричні машини, крани, шляхопідійомники, тягнуть у небі лінію електропередачі електрики. Все цікаво, про все хочеться знати німецьким студентам, все побачити своїми очима.

Карола Кучік, студентка індустріального технікуму міста Вайсвассер: — Будова залізничної бражєа могутністю сучасної техніки і працею умілих робітчих рук. Не віритися, що майже півроку тому на цьому місці нічо-

го не було — ні робітничого містечка, ні дванадцятикілометрового залізничного шляху.

Дружба СРСР і НДР, молоді двох держав, переважена і стверджена часом. В цьому учасників зустрічі ще раз переконав митинг братерства. Багато було сказано теплих слів в адресу гостей першим секретарем Новоукраїнського райкому комсомолу **Олегом Іщенко,** комісаром загону «Старт» **Сашком Броннієм,** бійцем загону «Буревісник» **Володимиром Єременком.**

Запали в душу німецьким будівельникам і слова **Л. М. Перезозник,** секретаря обкому комсомолу про те, що комсомольці-студенти, бійці будівельних загонів повинні бути не там, де легко, а там, де важко, де їх че-

кають. Бо саме усвідомлення цієї істини і привело їх сюди, за сотні кілометрів від рідних домівок.

Це був не просто урочистий митинг, це була відверта дружня розмова про життя, мрії і надії молодих, переклик робітничих справ.

Сьогодні особливо турбує молодь світу проблема миру. Це ще раз підкреслили у своїх виступах **Люц Бітлер,** керівник групи, бригадир загону німецьких студентів, і **Лютер Блас.** «Мир потрібен для життя, як повітря і сонце!» — такий одностайний висновок митингу.

Вера Лайл-Бах, студентка індустріального технікуму міста Вайсвассер:

— Мрію присвятити своє життя боротьбі за мир. Сьогодні в США армія безробітних позбавлені хліба, сьогодні в США народжується нова зброя смерті — нейтринна бомба. Від імені німецької молоді я відверто заявляю: «Геть нейтринну бомбу! Геть нову смерть!»

Коли німецькі друзі поверталися додому, спогади було якраз: і про подорож по будові, про концерт, про бесіди з радянськими студентами. З'явилися у них нові друзі, серед яких і студентки Кіровоградського машинобудівного технікуму **Роза Іванно та Галинка Тимашова.** Роздівлялися з цінкавістю сувеніри, які подарували радянські студенти, перечитували адреси. Хтось згадав раптом про концертний номер «Боксери», який підготували бійці загону «Старт», і пролунав по автобусу сміх — добрий і щирий.

ЗАВТРА — ДЕНЬ ШАХТАРЯ

ТОВАРИШ ЄРМАКОВ

Анатолія Єрмакова знають всі на «Верболозівській». Він ще зовсім молодий, один з найкращих похідників шахти, нагороджений Почесним Дипломом ЦК ЛКСМУ на честь 40-річчя стхановського руху, а до методів його роботи придиляються й доповідні. Бо позичитися у Єрмакова не сором.

Всього кілька днів немає Анатолія на роботі, а вже скучили за ним. Представляє він гірників Кіровоградщини на зустрічі молодих шахтарів України в Києві. Знаємо, що привезе з цієї поїздки і цікаві враження, і цінний досвід, який потім стане набуток багатьох похідників. Бо така вже вдача у хлопця: узнав, знайшов щось нове — обов'язково поділиться з друзями.

А друзів у нього багато — всі похідники та, зазжайте, весь колектив шахти. Особливо ж комсомольці. Два роки очолював А. Єрмаков комсомольську організацію «Верболозівської» і нині входить до складу комітету. Власним прикладом вносить живу іскру в змагання молоді за право підписати рапорт Ленінського комсомолу ЦК КПРС до 60-річчя Великого Жовтня.

Змагання називає імена кращих. І серед них є люди, яким просто по-доброму заздрити, енергії і активності яких дивуєшся.

Відповідальна робота у Володимира Рябошапки, він — кріпильник. А ще депутат Олександрійської міської Ради депутатів трудящих. Тож нерідко доводиться йому займатися далекими від основної професії справами. Пишається ним **Леонід Зінов'євич Шрейбер** своїм колишнім учнем: така шана хлопцеві від людей. Радіє з того, що не пропала праця даремно. Володимир і кріпильник надійний, і депутат хороший.

На трудовій вахті, присвяченій ювілею Країни Рад, ростуть і мужніють молоді гірники. Ідучи до знаменної дати, кожен з них зобов'язався достроково виконати завдання 1977 року. Орієнтиром для всіх стала праця гірника очисного вибою **Володимира Бенька,** машиніста електроваза **Сергія Дублевського,** електрослюсаря **Віктора Долгова,** які неодноразово виходили переможцями у соціалістичному змаганні.

Дружні, веселі, товариські у нас на шахті люди. Скажано ж — шахтарі. У найважчі хвилини не покидає нікого бажання по-дружньому покепкувати з когонебудь, пересипати розмову жартами.

Інакше не уявити нас. Адже тепло і світло несемо людям.

Ю. ПРОЦЕНКО,
секретар комітету комсомолу шахти «Верболозівська»
м. Олександрія.

Вольфганг Тіц, бригадир, студент юридичного факультету університету імені Шіллера міста Єни: — 3 різних куточків НДР прийшли ми працювати у студентських будівельних загонах на територію Радянського Союзу. До складу цих загонів увійшли кращі юнаки і дівчата, активні учасники суспільно-політичного життя, учасники будівництва розанутого соціалізму в НДР. Дуже радий був познайомитися з представниками радянської молоді. Сподобалися мені боюві і щирі хлопці, у нас з радянськими студентами багато спільних інтересів. Незважаючи на мовні труднощі ми добре зрозуміли одне одного, бо виховуємося у єдиному дусі марксистсько-ленінського світогляду. Бажаю молоді Кіровоградщини нових успіхів у навчанні і праці.

Широкий і різнобічний контакт двох братніх спільнот — ВЛКСМ і СВНМ міцніють і розвиваються з року в рік. Всього друзинь за язки підтримують більше 5 тисяч первинних організацій спільно молоді обох держав: дружять заводи і фабрики, колгоспи і кооперативи, учбові заклади, військові частини. Народився і у нас на Кіровоградщині заспів братерства і дружби студентських будівельних загонів. Тож побажасмо йому, як великій пісні — щасливих путів!

Л. КАЛЮЖНА,
Олександрівка —
Новоукраїнка.

На фото: Особливо цікавими німецьких студентів потужний шляхоукладавальний кран

Рейд — перевірка готовності до нового навчального року

ПОКИ ЩО ЧЕКАЮТЬ...

НЕЗАБАРОМ шкільний дзвоник покличе за собою багатотисячну дзвінкоголосу сім'ю школярів Кіровоградщини. Закінчується підготовка до нового навчального року і в школах Добровеличківського району нашої області. Багато було зроблено за цей час. Майже в усіх школах району закінчено ремонт приміщень і упорядкування території, обладнані нові кабінети, укомплектовано книжковими фондами бібліотеки, завезено паливо. Та не можна сьогодні закривати очі на суттєві недоліки в ході цієї роботи. Так, Тишківська середня школа № 1, яка була збудована десять років тому, як восьмирічна, на кошти колгоспів імені Ульянова та «Україна», зараз не відповідає вимогам середньої школи. Будівельні роботи тут недоброякісні, перекриття не утеплене, місцями

падає штукатурка, погано виконані і малярні роботи. Давно вже стоїть на місці будівництво спортивного комплексу, який взялись побудувати колгоспи «Україна» та імені Калініна.

Керівництво цих колгоспів вивчатимуть у всьому жнива, мовляв, «ніколи було, але все можливе зробимо...» Та чи не занадто довго дозодиться чекати дітям колгоспників того часу, коли вони зможуть зміцнювати своє здоров'я на свіжому повітрі? А в середній школі № 2 цього ж села немає спортивного залу, спортінвентар не поповнюється, школа й досі не придбала для занять гімнастичне обладнання. Директор школи Галина Володимирівна Небеська розповіла про те, що на сьогоднішній день ще не вирішено питання про обладнання кабінету механізації сільського господар-

ства. Багато часу витрачають учні і вчителі на перехід від школи до тракторної бригади, де проводяться практичні заняття.

У школах району існує також проблема укомплектування кадрами педагогічних колективів. У цих же школах, наприклад, не вистачає вчителів географії та історії, хімії і біології. Та й як же триматимуться вчителі на селі, коли їх побутові умови, хоча б в одній Тишківській СШ № 1, м'яко кажучи, досить-таки непривабливі. Приміщення, де вони живуть, потребують капітального ремонту, не працюють водопровід і опалювальна система, заезженого палива взимку часто не вистачає. Чули ми також скарги на перебої з постачанням молочними продуктами.

Кращі справи у Липнязькій та Добровеличківській середніх школах. Школи повністю забезпечені педагогічними кадрами, вчителям створені добрі умови життя.

Молоді вчителі Липнязької середньої школи Віра Овчарик, Юлія Твердоступ та Анастасія Риженко живуть в ново-

му охайному будиночку. На подвір'ї чисто, ростуть квіти. Паливом вони давно забезпечені. Від усієї душі дякували молоді вчителі адміністрації школи, підшефному колгоспові за щире піклування про них.

Приклад, який заслуговує наслідування у цій школі — це обладнання кабінету механізації сільського господарства. Складнав і оформив його Андрій Федосійович Козинець разом з учнями старших класів. Велику допомогу в цьому послали йому колишні учні, нині інженери колгоспу, Микола Никифорович Гуля та Володимир Григорович Доніка.

«Велику виховну роль в радянській школі відіграє створення ленінських і піонерських кімнат, кімнат бойової і трудової слави. Школи Добровеличківського району перед навчальним роком звернули особливу увагу на їх оформлення

на рівні сучасних підручників і естетичних вимог, поповнили цікавими експонатами, стендами, документами, методичною літературою. На жаль, у Добровеличківській середній школі за відсутністю приміщення не створено кімнати бойової і трудової слави. Не можна не відмітити і те, що у школах району ще дуже мало наочної агітації, яка б відображала підготовку до 60-річчя Великого Жовтня.

Шкільні канікули невинно наближаються до святого дзвоника. Яким буде це свято для школярів, залежить сьогодні від дорослих. Сподіваємося, що керівництво шкіл і колгоспів Добровеличківського району, районний відділ народної освіти прикладуть всі зусилля до того, щоб позбавитись недоліків, щоб учні і вчителі зустріли новий учбовий рік з веселим настроєм.

Рейдова бригада: В. ДОБРЯКОВА — голова райкому профспілки працівників освіти, вищої школи і наукових установ, П. КИРИЧЕНКО — директор Добровеличківської середньої школи, З. АДАС — позаштатний кореспондент «Молодого комунара». Добровеличківський р-н.

Людина Країни Рад

СВЕРДЛОВ підвівся з-за столу, ледь помітним порухом поправив пенсне. — Заходьте, товаришу Стрижак. — І коли той сів у скрипуче старезне крісло, продовжував. — Викликав я вас у надзвичайно важливій справі. Про те, що наша розмова до певного часу має лишатись у таємниці, я не говорю. Ви досвідчений працівник, кооператор і все розумієте.

Яків Михайлович, ніби вибачаючись, усміхнувся: — Вас, здається, теж Яковом зузуть? — Так точно, — по-військовому відповів Стрижак. — Ну що ж, тежко, — понизив голос Свердлов. — Доведеться покинути вам Таврійський палац, забути на певний час ваши дебати до крипоти в голосі. Відпочиньте від панів есерів, примиренців і всіх інших прихвостнів буржуазії. Словом, завтра відбувайте до Москви.

— Як до Москви? — не зрозумів Стрижак.

— За пропозицією Володимира Ілліча Радянський уряд переїздить туди. Незавжди. Порадившись, члени ЦК рекомендували вас на пост тимчасового команданта московського Кремля. Ідете туди, огляньте все, приготуйте приміщення для ВЦВК, Раднаркому, всіх інших установ.

Свердлов поволі зняв пенсне, протер скельця. — І ще одне прохання, Якове. Особисте. Підберіть зручну кімнату для Володимира Ілліча. Тільки не розкішну, а то влетить нам обом. Ви ж знаєте Ілліча.

Холодного березневого ранку 1918 року з Петрограда від пероу Миколаївського вокзалу відійшов пасажирський поїзд Петроград — Москва. На верхній полиці одного з купе дрімив нічим не примітний чоловік у шкряпанні. Виступують на стиках колеса. Миготять за вікном голими вітами дерева, пливають назустріч потягові телефонні стовпи. Неможливо ніколи й не бувало кам'яного Пітера з його стрімкими мостами, відшліфованими вулицями, велетенськими будівлями. Для нього, Стрижака, Петроград стає школою. Доброю школою, в якій він склав екзамен на звання більшовика-ленінця. Чи думав коли син бідняка із

Олександром — Акацатого, що сьогодні виконуватиме надзвичайне доручення ЦК ленінської партії.

... Того року тому двадцять триохлітнього Якова Стрижака «постригли» в солдати і послали в окопи сівтрової війни. За тисячі верст від рідних місць, звідки навіть лист до батьків ішов тижнями, бився за «віру і царя» добровеличківський хлібороб. Щоправда, невдовзі лінійний полк перевели у

ОСОБЛИВЕ ДОРУЧЕННЯ

столицю, оскільки в Петрограді було неспокойно. Яків Стрижак швидко зорієнтувався, на чому боці правді і зачастив на сходки більшовицьких представників. Провокатор напад на слід — і опинився молодий солдат за ґратами.

Визволила в'язня із тюрми лютнева революція. І ось член Ради солдатських депутатів Яків Стрижак прямує у Таврійський палац, де йшла підготовка по першому засіданню Петроградської Ради. Революція розділила палац на дві частини — в одному крилі його окопались думівці, а в другому — тимчасовий виконком Ради робітничих депутатів. От сюди і поспішали ввечері 28 лютого полкові депутати. Під їхнім тиском і при підтримці більшовиків виконком змушений був погодитись на створення солдатської секції, а до складу керівного органу обрано представників солдатів і матросів. Незабаром пролетаріат став господарем Таврійського палацу. Майже щодня тут відбувалися збори, дискусії, 4 квітня у палаці виступав В. І. Ленін.

— Я намітив декілька тез, які коротко прокоментую, — почув Стрижак слова вождя. Здавалось, Яків поринув у якийсь небачений світ. Могутня думка Ілліча, переконливі докази його полонили солдата. Дві години говорив Ленін, викладаючи делегатам свої знамениті квітневі тези. І всі дві години, затамувавши

подих, слухав натхненні слова Ілліча Якія Стрижака. Сьогодні він ще раз переконався — шлях, вказаний більшовиками — то шлях мільйонів знедолених і пригноблених до світлого майбуття.

... 12 березня 1918 року через Троїцькі ворота до московського Кремля в'їхала валька машин. На сидінні великого чорного звозомобіля сидів В. І. Ленін. Біля самої брами новоприбулих зустрічав високий, підтягнутий командант Кремля Я. А. Стрижак.

Відповідальні і напружені дні настали для нашого земляка. Він був у центрі багатогранного політичного життя, яким жив тоді кожен член партії більшовиків. Неавдовзі після переїзду уряду до Москви командантом Кремля став балтійський матрос П. Д. Мальков. Однак Яків Андрійович не відійшов від справи. Його було призначено командантом одного із

будинків ВЦВК, на які були перетворені готелі «Національ», «Метрополь» та інші.

23 жовтня Я. М. Свердлов вилетів на ім'я Я. А. Стрижака посвідчення, згідно якого Якову Андрійовичу доручалося очолити варту для охорони VI Всеросійського надзвичайного з'їзду Рад. Другий день роботи з'їзду співпав з річницею Великої Жовтневої соціалістичної революції. На площі Революції відбулося відкриття монумента основоположникам наукового комунізму Карлу Марксу і Фрідріху Енгельсу. Володимир Ілліч разом із Я. М. Свердловим та групою делегатів з'їзду прийшов оглянути тільки-но відкритий пам'ятник. Об'єктив фотоапарата зафіксував цю мить. Поруч Ілліча стоїть Я. А. Стрижак.

Настав суворий 1919-й рік. Радянська республіка у ворожому кільці. Крайчик своїх синів і дочок посишала партія на фронт для захисту завоявань революції. На чолі окремого революційного загону туди пішов і колишній солдат Яків Стрижак. Хоробро били ворогів червоноармійці під командуванням нашого земляка. Яків Андрійович має ряд подяк і нагород від командуючого Південно-Західним фронтом О. І. Егорова.

Життєвий шлях бійця ленінської гвардії скінчився у 1924 році. Справа, за яку він боровся і помер торжествуватиме у віках.

Ю. МАТІВОС.

СЛАВА ПОЛЕГЛИМ, ПАМ'ЯТЬ ЖИВИМ

Безкраї степи Припугуля, Подіп'рянщини й дотепер пам'ятають, як над зубожілим елісаветградським краєм пронеслася огненна жовтнева гроза. Тутешні міста й села чули відлуння переможної ходи вершників Першої кінної армії під проводом С. М. Будьонного і К. С. Воронілова, ескадронів Червоного козацтва України, розкотистий гуркіт бронепоезди під командуванням матросів-більшовиків А. Г. Железнікова і А. В. Полуцапова.

Із Єлісаветградщини вийшов на смертельний двобій із заклятими ворогами революції бережнівський батрак В. Н. Боженко — майбутній командир Таращанської бригади 44-ї піхотної дивізії, якою командував М. О. Щоре. Невмирущю славою акрив себе виходець із Новоукраїнки син пайманта М. І. Мокряк. На початку 1919 він, колишній фронтвик, кавалер трьох георгіївських хрестів, брав активну участь у боротьбі із петлюрівцями. Як вітязного ратоборця Червоної Армії командування відзначило його іменним золотим годинником. 26 жовтня 1919 року хоробрий командир смертю героя загинув у бою із денікінцями біля станції Комаричі під Севськом. Наказом Реввійськради республіки М. І. Мокряка посмертно нагороджено орденом Червоного Прапора, його з почетом поховано в Москві біля Кремльської стіни.

Невмирущу славу героїв боротьби із внутрішньою контрреволюцією та іноземною інтервенцією через якихось два десятиліття на кіровоградській землі закріпили й примножили воїни доблестної Червоної Армії, зокрема, бійці Другого Українського Фронту під командуванням Маршала Радянського Союзу І. С. Конєва.

Вшановуючи світлу пам'ять полеглих захисників радянської землі, трудящі області встановили на її території понад 600 пам'ятників і 145 обелісків, іменами героїв великої битви за Вітчизну названі школи, вулиці, Палади культури. Ніхто не забутий, ніщо не забуто.

Напередодні 32-ї річниці Перемоги у Кіровограді на людному місці — схрещенні Маловисківській і Рівнянській магістрад, перед центральним входом у калювино - затішений дендропарк, 7

гравня в урочистій обетановці відкрито монумент Слави героям громадянської і Великої Вітчизняної воєн. Тринадцятиметровий обеліск, оздоблений червоними полірованими гранітними плитами, символізує розгорнутий прапор. Поряд із стелою з написом: «Пам'яті героїв докопались, верности Отчизне поклялись!» в єдиній органічно злитій композиції на спеціальному підвімі із сірою граніту встановлена скульптурна група: обернись на рукоятку двосічного меча в єдиному пориві застигли червоноармійці-будовищець і солдат часів Великої Вітчизняної війни. Обидва воїни оздоблюють незламність духу захисників Вітчизни, їх залізну єдність, народжену ленінськими ідеями.

Скульптурна композиція висотою 4,5 метра відлита в бронзі спеціалістами експериментально-виробничих майстерень Українського науково-реставраційного виробничого управління Держбуду УРСР. Проектування і створення скульптурної композиції здійснила творча група Художнього фонду УРСР у складі скульпторів Валентини Олексіївни Диченко і Марії Петрівни Короткевич.

Відкритий у Кіровограді скульптурно-архітектурний комплекс героям минулих воєн є зразком довершеності як за художньою формою, так і за ідейним змістом.

В. КРАМАРЕНКО, відповідальний секретар управління обласної організації Українського товариства охорони пам'яток історії та культури.

На фото: обеліск Слави героям громадянської і Великої Вітчизняної воєн в м. Кіровограді. Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

ГРАДУС ПАДІННЯ

ДВАДЦЯТИСЕМІРИЧНОГО Григорія Нікішова, тракториста місцевого колгоспу імені Карла Маркса...

Тут, мабуть, забіжимо трохи наперед і скажемо, що «тихенький» дозволяв собі іноді не ночувати дома...

Анатолій Сорокін, водій Добровеличківської райспоживспілки, сімейні чвари на суді намагався зробити причиною...

Микола Моторний, колгоспник, формально член ВЛКСМ. Насправді ж — «мертва душа». Його облікова картка — в райкомі серед карток комсомольців колгоспу імені Карла Маркса...

Василь Рогозінський, 1960 року народження, працював на тренпункті верхових коней у колгоспі «Правда» Добровеличківського району...

нзму з хмельських магазинів, так і цього разу роль його у справі незначна — учасник тільки однієї з трьох крадіжок...

У колгоспі Василем захоплені. «До роботи ставиться добре. Користується авторитетом серед товаришів. Стягнень і зауважень не має».

Крадіжка

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО ЗАБУТОЇ СПРАВИ

Іх було п'ятеро. Вони крали і збували крадене. Усі молоді, здорові. Наймолодшому немає ще і вісімнадцяти...

злочину пояснив так: «Мені запропонували. Я не відмовився. Боявся, що битимуть...»

Можливо, незгода в сім'ях, де ми звикли шукати причини? Ні! У Рогозінського — чудова мати. Двадцять чотири роки працює на фермі...

В. К. Гирба трудиться в колгоспній будівельно-монтажній бригаді. Мати, колишня доярка, на заслуженому відпочинку.

Складніше в сім'ї Нікішових. Батько був одним з перших трактористів на селі. Помер. Та все ж Григорію було з кого брати приклад.

Причини злочину — прагнення випити. Кожна помилка по-своєму завдає людині прикрасів. Та найгірше, мабуть, болить душа, коли ти раптом усвідомив, що виріс

зовсім не таким — великим і справжнім, — яким хотів себе бачити змалку.

У підсудних був час подумати над цим. Чим же вони мотивували свої дії?

Нікішов: «Пшеницю крали, щоб виміняти на самогон».

Гирба: «Не обдумав своїх дій...»

Сорокін: «Посперечаюся з дружиною. Хотів випити».

Моторний: «Не задумався над своїми діями».

Рогозінський: «Не мав і в думці... Піддався на вмовляння!»

Отак Нікішов, Сорокін і Моторний, попередньо змовившись, уклали зі складу колгоспу імені Карла Маркса три мішки пшениці вагою 150 кілограмів...

Всього було викрадено і виміняно на самогон 320 кілограмів пшениці.

Отже, злочин вчинили, щоб роздобути горілку. Цікаве зізнання Сорокіна на суді: «Гроші на випивку були. Але мені хлопці сказали, що за гроші горілку не знайдеш...»

Три дні злочинці проникли до складу, крали колгоспне зерно і міняли його на самогон. Вдумайтесь: хліб — на самогон... Цілком свідомо, осмислено. Варто підкреслити — на час скоєння злочину всі були абсолютно тверезі...

Хліб. У далеких двадцятих роках бійці прозагонів за кілька кілограмів пшениці платили своїм життям.

Скажете, не варто говорити про справжню ціну хліба, краще не виїде, ніж у О. В. Гітала — у його «Думі про хліб». Та втім-то й справа, що ні Сорокін, ні Нікішов, ні Рогозінський, ні Гирба та Моторний не читали цієї статті.

Ю. ДМИТРЕНКО, спецкор «Молодого комунара». Маловисківський район.

ПОНЕДІЛОК

29 СЕРПНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — К. т. Гімнастика. 9.30 — К. т. Мультифільми. 10.00 — К. т. «У світі тварин».

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — К. т. «Наша біографія. Рік 1962». 11.00 — К. т. Новини. 11.15 — К. т. Для дітей.

ВІВТОРОК

30 СЕРПНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — К. т. Гімнастика. 9.30 — К. т. Мультифільми. 10.00 — К. т. М. Руксальський-Корсаков.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Док. телефільми. 10.30 — К. т. Для ювілярів. «Саміт Жовтню». 11.00 — К. т. Новини. 11.15 — О. Корнійчук.

РОДИНА МОЯ

Музика Д. Тухманова. Слова Р. Рождественского.

Я, ты, он, она. Вместе — целая страна, вместе — дружная семья...

Musical score for the song 'My Family' with lyrics and musical notation.

Вновь настанет время спелых ягод, а потом опять на землю лягут...

Белые, огромные, роскошные снега, как будто праздник! Присев: Будут на тебя звезды удивленно смотреть...

Я, ты, он, она. Вместе — целая страна, вместе — дружная семья...

Над тобою солнце светит, льется с высоты. Все на свете, все на свете...

Спорт

„Зірка“ — „Суднобудівник“ — 1:0

Миколаївський «Суднобудівник» давній і традиційно важкий для «Зірки» суперник, матчі між цими командами завжди проходять безкомпромісно...

«Зірка» вийшла на поле після нелегких змагань з дуже сильними у цьому році арміями Києва і Одеси.

БОРЬБА КЛАСИЧНА

На кіровоградських климах

Вчора в Будинку фізкультури заводу «Чорна зірка» розпочався особисто-командний чемпіонат Центральної ради ДСТ «Авангард»...

передачі дозволяли їм, при деякій одноманітності в нападі, створити чимало гострих ситуацій у штрафному майданчику гостей.

А єдиний гол в зустрічі був забитий на початку першого тайму. Гості зіграли у своєму штрафному майданчику рухою і Володимир Новаковський чітко реалізував пенальті.

М. СОМОВ.

Наша адреса і телефони

340050 ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35...

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

ТИРАЖ «СПОРТЛОТО»

24 серпня 1977 року відбувся 34-й тираж «Спортлото» та «Спортлото-2».

Редатор М. УСПАЛЕНКО.